

Царьтъ наостри орловитѣ си очи.

— Не. Стадото е по-въ дѣсно... Това сж латинитѣ...
Хванаха се въ примката!

Бръзъ като мълния, Калоянъ се спусна отъ скалата, слѣзе при брѣга на рѣката.

— Иоане! Тичай веднага при хората си! Радуле следвай съ твоята конница подиръ Коѣ! Константинъ да припѣлзи съ хората си къмъ устието на Арда! Рекирадъ да легне съ копиеносцитѣ си задъ храститѣ на Тѣжа! Тодоръ да излѣзе отъ доловетѣ и тѣснинитѣ! Дайте копието ми! Знамето напредъ! Свети Димитъръ да ни е на помощ!

Въ сѣщия този мигъ, благородниятъ графъ Люи дьо Блуа благочестиво се прекръсти и седна на бедната си войнишка трапеза. Тъкмо посегна да счупи кжсчето си мухлясълъ хлѣбъ, когато единъ отъ войницитѣ му се втурна запъхтѣнъ въ шатрата.

— Господарю! Българитѣ и куманитѣ отново ни нападнаха и първата редица отъ нашата конница се спусна следъ тѣхъ.

Графътъ блъсна чашата си, хвърли ножа, съ който рѣжеше хлѣба и скочи.

— Проклетие! И на самата Пасха тия диваци не ни оставятъ на мира!

Той бързо надѣна шлема си, грабна щитъ и копие, и излѣзе последванъ отъ двамата си вѣрни рицари. Но щомъ застана на прага на шатрата, лицето му побледнѣ. Като буйна рѣка се разливаше куманската конница по цѣлото широко поле. Съ страшни викове тѣ се нахвърлятъ върху първитѣ редици на латинитѣ, които бѣха излѣзли извънъ окопа си. Съ мжка рицаритѣ вече отблъсваха безстрашнитѣ нападатели. Яростъ и срамъ кипнаха въ жилитѣ на графъ дьо Блуа. Какъ можеше да се стои така, съ скръстени рѣце предъ врага? Биваше ли единъ рицаръ да пази живота си, а да загуби честта си? Не! Люи дьо Блуа не можеше да стои, когато врагътъ нападнѣше хората му. Съ внезапно движение той смъкна стоманения наличникъ на шлема си. Повика да доведатъ коня му.